

melser af eksaminer på de højere uddannelsesinstitutioner står der således:

»Censorinstitutionen står som offentlighedens garant for,

- 1) at de højere uddannelsers eksaminer er i overensstemmelse med de formål og krav, der er fastlagt i bekendtgørelser, faglige eksamensordninger m. v.,
- 2) at eksaminerne gennemføres i overensstemmelse med de gældende bestemmelser,
- 3) at eksaminanderne får en ensartet og retfærdig behandling og deres præstationer en pålidelig bedømmelse.«

Bekendtgørelsens formulering udtrykker, at censorerne er garant for både over for de studerende og lærerne, hvad angår retsskyttelse, og over for samfundet hvad angår uddannelsernes indhold. Der er i lovforslagets bemærkninger 3 muligheder for bedømmelse af de studerende. Mindretallet mener, at kun ekstern censur med beskikkede censorer fuldt ud lever op til den ovenfor citerede bekendtgørelse, og dette er da også princippet i gældende styrelseslov. Vi må dog retfærdigvis erkende, at der kan være enkelte tilfælde, hvor intern censur er rimelig, men det kan aldrig være acceptabelt ved nogen eksamen eller prøve, der indgår i det afsluttende eksamensresultat. For intern censur gælder – ligesom for den sidste mulighed, nemlig bedømmelse udelukkende ved den studerendes egen lærer – at det er vanskeligt eller måske endda umuligt at sikre sig mod, at personlige forhold kan spille ind, således at der kan rejses tvivl både om retssikkerhed (for såvel studerende som lærere) og om lærernes habilitet. Det skal sluttelig bemærkes, at det uden udefra kommende censorer er fuldstændig umuligt at sikre, 1) at alle uddannelsesinstitutioner opfylder gældende bestemmelser, bekendtgørelser m.v., 2) at der er et ensartet niveau fra institution til institution og endelig 3) en tilstrækkelig faglig alsidighed ved den enkelte institution.

Om den bemyndigelse, der ligger i lovforslagets § 2 om, at »undervisningsministeren fastsætter regler om klager fra eksaminander i forbindelse med eksaminer og prøver« skal bemærkes, at mindretallet i almindelighed ikke er tilhænger af bemyndigelseslove, og da mindretallet i det konkrete tilfælde intet har kunnet få oplyst om ministerens intentioner,

må lovforslaget således indstilles til forkastelse.

Et *tredje mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget ved 3. behandling.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet finder, at lovforslaget giver alt for udstrakte beføjelser til ministeren.

Man fjerner de studerendes retssikkerhed ved at overlade fastsættelsen af bestemmelser om klageadgangen til ministeren. Der vil kunne blive tale om meget forskellige muligheder for klageadgang, alt efter hvilken minister der på et givet tidspunkt administrerer loven.

Mindretallet skal endvidere henvise til svaret på udvalgets spørgsmål 5, som er optrykt som bilag til denne betænkning, og hvoraf fremgår, at de fleste prøver i dag gennemføres med kun én beskikket censor. Mindretallet mener, at ekstern censur er med til at mindske vilkårlighed i eksamensbedømmelse og afbøde, at personligt venskab eller uvenskab lærere og studerende imellem influerer på bedømmelsen.

Et *femte mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag

Af et *mindretal* (Alfred Hansen (DR)):

1) Til den under *nr. 1* foreslåede affattelse af § 2, *stk. 4, 2. pkt.*, føjes som nye punktnummer:

»Kun resultater fra eksaminer, hvorved eksperterne censorer har medvirket, kan indgå i eksamensbeviser. Alle øvrige eksaminer og prøver gennemføres som tentaminer.«

2) *Nr. 2* affattes således:

»2. § 36 affattes således:

»§ 36. Undervisningsministeren fastsætter de nærmere regler om klager fra eksaminander i forbindelse med eksaminer og prøver, herunder om klageinstansernes afgørelser